Marijan Soljić
svećenik

PJESME

Marijan Šoljić

Svećenik

P U T N I Č E

Putniče, bar zadnje sile štedi,
Jer ništa baš ne vrijedi
Tako dalje stupat
I u znoju svom se kupat...
Čovječe Božji,
Zlato - teret sad odloži,
Rijeka će ga rado primiti
I sa sreo kamen snimit.

Neka samo tone, tone
I jednom zauvijek potone
U riječnu dubinu
U valovlja kobna da zaznaš istinu:
Što u vodu jednom pane
U njoj to i ostane;
Što u svoje rijeka primi krilo,
Za uvijek se izgubilo!

Putniče moj jadni i bijedni,
Mnogo puta gladni i žedni;
Put je tvoj življenje tvoje,
Djela tvoja zlato tvoje;
Rijeka, koja zlato guta
Tijek tvog životnog puta;
Gdje dobročinstvo nikad nitko ne usvrati;
Gdje utjehu nikad nitko nije kadar dati!

O B O L I !

Izbezumljen kao luda,
Pred Tebe svuda,
Morao sam jednom stati,
Nad ponorom sudrhtati:

Iz dubine, iz daleka
Neka strahovegna jeka
Sve pred sobom rušila, lomila
Dok nije prelomila

Zadnju žilu, sanje niti
Bivstvovanja, moje biti
I u srce nešto tisnula
Da mi duša bespomoćno vrisnula:

"Hladna je, mrzla kao zimska kiša
Ljubav osmija i njenih slatkiša!
O Bože, ni srca nisi tako savio
Kao mene, kad sam Tebe ~~ostavio~~ zavio!

Želio si u Tvojem da se kupam moru,
Ogrijem na suncu- Grou Tvojih grudi
I životnu sad mi treseš svaku poru,
Jer sam svoje dudi!"

KRIŽU BIJELJINSKE CRKVE

Ponos i dika bijeljinskoj crkvi
Ti si, novi osvijetljeni križu,
I nada boli, svakoj žrtvi
Što nas ovdje neizbježno stižu!

Ti si stražar, koji budno pazi,
Da se svijetlo vjere nikada ne sgasi;
Sjaš nam danju u sunčanoj snazi
A noću svjetlašcem, što te krasi...

Stog i jesi starac za mudrace nove,
Koji se svedj tvojej ugiblju laterni,
Da bezbrižni, slobodni, lakovjerni
Na bespuća, u raspuštenost pleve...

Šutiš u jecaju neizmjerno dugom
Nad moralnim svijeta razvalinama;
O daj da već jednom preplačemo s tugom
I mi nad svojim duševnim ranama!

Sam si, al ne ćeš biti, sam stajat
Nikad više, naš novi predobri križu,
Jer ćeš od sad svijetlit, vječno sijat
Svima, koji srca, oči k Bogu dižu!

SAMO USPOMENA

Brojnom jatu, u beskrajnom nizu
Svojih dana, kad sam jednom kleko,
Vidjeh, da ti nikad tako blizu
Nisam bio a opet: Tako daleko!

Na vremena s tobom provedena
Potsjeća me: samo sjena,
Kad sunašce gori, sija;
~~Kada~~ vjetrić zaćarlija...

Duh tvoj bludi vječno za mnom,
Duša tvoja uvijek sa mnom;
U snu i na javi, svuda mah
Ćutim tebe i tvoj dah...

Zar da neku nadu dadem snima!
Zar sunašcu nešto može sjena?!
Ti si, Oče, medju pokojnima!
Ti si samo usponena!!!

Brojnom jatu, u beskrajnom nizu
Svojih nada, kad sam jednom kleko:
Vidjeh, Oče, da si sasvim blizu
Al opet tako daleko!

NE JA NEGO ONA

Tijekom proteklih misija
Mnogo put se javila, zabrujila
Milozvučna zvona,
Pa vas skladom svojih melodija
Ne ja nego ona:
Na pobožnost potsjetila.

Kad vas jeka
Nepoznata neka
Kao truba Jerihona
Do kosti potresala
I opet ne ja nego ona:
To vas na popravak i pokoru zvala.

Ne ja nego Ona
Fatimska Madona
Kao nekad Jeremija plačni
Nad narodom Božjim izabranim
Oplakuje bolom neprestanim
Neuredni vaš život bračni!

Al na poljima još neobradjenim
Htio sam bit ralom u rukama Njenim;
Sred Božjeg vinograda
Ruka spremna, željna rada,
I u bašči zapuštenoj
Oštrim nožem u ruci Njenoj;

I oluja, što ruši dere
I voda, što napaja, pere;
Kiša topla, tihana,
Rosa blaga, mekana
I novina nježna
Pahuljica snježna;

Metla, kojom je mela,
Krpa, kojom je brisala,
Igla, kom je plela,
Pero, kojim je pisala;
Suton vaših klonuća
I zora svih uskrsnuća...

11 (okrem)

Pokuše sam sve to u službi Njenoj,
Biti ovime u ruci Njenoj:
Zasjat sušen, kojem je tugovala
Nad životom nekim palim;
Jeknut pjesmom, kom se radovala
Nad nevinim srcem rascvjetalim...

Sve što sam činio
Njoj sam sa ljubav činio;
Njoj se u službu stavio,
Mnoge gorke rane zavio;
Njeno Ime svijetom pronesio,
Svijetlo vjere u srca unesio...

I što to svijetlo nad jače sija
Zasluga ~~Mi je moja već~~ Njena misija;
Svaki je uspjeh Njene poslanje
A moje tek priznanje:
Ne ja nego Ona
Fatimska Gospa!

OPROSTITE – NE ZAMJERITE!

Opterećen svojim svijetom
Čudnih misli, osjećaja,
Znam da gestom, svakim kretom
Bivam predmet neshvaćanja...
...Oprostite –
Ne zamjerite!

Nisam htio nekad kratit
Blagu riječcu, mili osmijeh;
Al sam htio jednom shvatit:
Zašto svud mi neki vide grijeh!?
Ipak molim: Oprostite –
Ne zamjerite!

Nisam mogo prošaputat
Nekad "Zbogom! Laku noć!",
Jer sam moro boli gutat,
Boli, što ih donije tajna moć.
...Oprostite –
Ne zamjerite!

ZAŠTO ME UDARI

U mirisnoj cvijetnoj
Noći jednoj proljetnoj
Okružen, Kriste, od dušmana svih
Dostojanstven, miran stojiš sred njih.

Sretna je zemlja u proljetnom dahu
A židovska rulja u Tvojemu krahu
I u rulji onaj sluga skari,
Koji Te bezdušno udari...

Desta je već svega: Spletki, laži! –
Tvoj se pogled s njime uz riječ sudari:
"Ako sam rekao zlo, dokaži!
Ako pak dobro, zašto me udari?"

Crkva Te, Kriste, u svemu slijedi,
Zato valjda i jeca, krvari
A tvoj pogled, da se krv sledi,
Pita smjelo: Zašto me udari?!

I nož, koji mi dušman rinu u ledja,
Znam to, Kriste: Tvoje Srce vrijedja;
Koje zemljom ~~cijelom~~ gospodari;
Koje pita za mnom: Zašto me udari!?

Srce,

NIKADA SE NE ISPLATI

Prijatelju! Zovem te tako
Iako ne znam
Ni tko si ni kakvog raspoloženja...
Nazvah te tako
Iako ne znam
Da li ćeš ikad moći
Svrnuti svoje oči
Na stihove mojih gorkih razočarenja!

Prijatelju, život nam nikad ne da
Ono, za čim srce naše preda;
Život nam samo vječno nudi
Ono, za čim srce tako žudi;
Život je posto zbrka —
Jedan kaos, neprestana trka,
Bol i previranje...
Život je umiranje!

Oh. život je umiranje, lom,
Jer umiremo sebi i drugom!
Nikad nas nitko ne može shvatit
Niti nam dobrotu dobrotom vratit;
Mi živimo a umiremo,
Jer nazahvalnost posvud ubiremo;
Varka je ovdje sve i opsjena;
~~Jer je~~ Na svemu urezan pečat: Mijena!

Mijena je u oka sjaju!
Mijena je u srca proplamsaju!
Mijenu poznaje i usne drhtaj!
Mijenu zna svaki pokret, koračaj!
Zato se, brate, nikad ne isplati
Ni dar ni osmjeh nekom dati,
Jer se odbacuje sve s prezirom
A srce nam ispunja nemirom!